

atatis, qui ab ejus latere non recedat, ita ut semper alter ab altero videatur; nec ingrediatur, nisi cum stola super habitum. Monasticum: nec aliquam Monialem visitet, aut alloquatur; sed ab Abbatisa, vel ejus Vicaria, una cum duobus aliis Monialibus ducatur cum Socio ad cellam ejus, quæ peccata sua confiteri, vel Sacramentum Eucharistia, & Extremæ Unctionis recipere debet. Reliquæ Sacramenta a proprio Confessario recipiant in Ecclesia Monasterii: curandumque, ut inducatur receptus mos, ubi necdum inductus est, ut nimirum Moniales ex patente ad hunc dumtaxat sinem fenestella communicent, quæ peracta Communione claudenda erit, clavisque ab Abbatisa custodienda. Constitute autem per interpositas crates. Horas vero Canonicas ex Choro decantent cratribus munito. XII. Curabit Abbas Generalis, ut quovis triennio Confessarius ordinarius mutetur, & alter in ejus locum succedat. Quolibet autem anno ipsis Monialibus extraordinarius Confessarius quater exhibeatur, qui omnium Confessiones audire possit. XIII. Nisi in Monasterio sint, quæ alias Moniales legere, scribere, & has Canonicas cantare, docere possint; ipse Confessarius extra ostium Monasterii sedens id præstare poterit, quatuor saltem Monialibus præsentibus. XIV. Et si curandum sit, ut Moniales extra septa Monasterii nunquam egrediantur; quia tamen id ubique commode obtineri non potest; curent saltem, ut ad possessiones Monasterio contiguas, ad quas pro necessitatibus Monasterii exire coguntur, nisi binæ, ternæ, aut quaternæ, non procedant; nec ullum virum quovis prætextu ibi versari, vagari, aut illinc transire permittant. Idque Abbas Generalis, & Confessarius ab ipso deputatus, qui in loco a Monialibus prorsus separato, & aliquantulum remoto domicilium cum Socio habeat, apud Episcopum, & Rmum Dominum Patriarcham diligenter provideat. Si quid vero in dictis possessionibus, aut etiam intra Monasterium faciendum erit, quod operarum ministerium requirat, id præsentem Confessario cum Socio, & semotis Monialibus fiat. Ad visitandas autem vicinas sæcularium, vel Monachorum Ecclesias, vel quaslibet Ecclesiasticas, aut sæculares personas, e Monasterio exire nullatenus permittantur, nisi parentes sint, vel affines usque ad tertium gradum, quos graviter decumbere contigerit: ad illos enim, si in vicinia habitent, accedere poterunt, modo tamen sint ternæ, vel quaternæ, nec ibi prandant, aut coenent, aut pernoctent. XV. Semel in anno per se ipsum, vel per substitutum Sacerdotem Monachum, Abbas Generalis visitet Monasterium Monialium, & inquirat de observantia Monastica, deque ceteris, quæ ad Moniales, Monasteriumque spectant. Caveat tamen, quoad fieri poterit, ingressum Monasterii; idque nisi urgente causa non faciat; sique fecerit, unum, vel duos Socios secum testes adhibeat. XVI. Nullus ex Monachis, etiam si Hegu-

menus, vel Abbas fuerit, præter eos, qui ab Abbate Generali ad regimen spirituale Monialium deputati sunt, poterit ad Monasterium earum accedere, vel Missam in earum Ecclesia audire, aut celebrare, vel illas alloqui, aut ad eas scribere, sive literas, & munera ab iis accipere, sub poena gravis culpæ. Neque Moniales possunt ad quemquam Monachum, præter Abbatem Generalem, & Confessarium actualem literas scribere; aut ad colloquium admitti. Quæcumque in hoc deliquisse deprehensa fuerint, severe puniantur.

P A R S T E R T I A.

CAPUT I.

De communi Regula Abbatum, & Superiorum.

I. Cum Abbatum, eorumque omnium, qui ad regimen aliquod in nostro Ordine assumuntur, officium sit, commune totius Ordinis bonum procurare, nec vires eorum ad tantum onus ferendum sufficere, certum sit, in primis Divinam opem ipsi implorare non desinant; idque potissimum faciant, cum necessitas occurrerit. Deinde noverint se ad laborem, & sollicitudinem magis, quam ad honorem assumptos esse; meminerintque se exemplo bonorum operum debere Fratribus præire. Communes itaque Regulas ipsi accurate servant, & particularia in cibo, indumentis, & aliarum rerum usu, quantum fieri potest, devitent. II. Calleant rationes officii sui, & ex frequenti Constitutionum, tam privatarum suarum, quam communium, aliorumque Officialium sibi subditorum lectione, intelligant, non temere & pro suo arbitrio rem sibi agendam esse, sed ex præscripto Regula, Constitutionum, & receptorum consuetudinum regendum Ordinem, Fratresque gubernandos. Quare receptos mores, & a Superioribus, vel decessoribus suis approbatos servant, ac servari faciunt; nec mutare, vel abrogare valeant, inconsulta Superiore potestate; ipsi vero nullos, nisi Superiore approbante, introducant. III. Caveant, ne familiaritate, atque indulgentia cum quibusdam aliis offendant, aut occasionem offensionis quoquo modo in hac parte præbeant. Neque alienum ab aliquo animum ostendant, sed erga omnes aequaliter, & sine personarum acceptione se gerant. IV. Dent operam, ut omnibus Fratribus cum omni sollicitudine invigilent, eosdemque ab iis, quæ nocere possunt domi, & foris defendant, tum præveniendò, tum etiam, si quid mali acciderit, remedium adhibendò, ita ut in omnibus honori & famæ tum Fratrum singulorum, tum Ordinis totius consulatur. V. Efficiant, ut secum, vel cum aliis a se deputatis, de propria conscientia statim temporibus Fratres tractatum habeant; nec spiritualium collationum consuetudinem negligant; sed crebro, & magna cum charitatis significatione alloquantur subditos; eorumque necessitatibus non corporis tantum, sed multo etiam magis animi, paterno affectu pro-

spiciant. Quem vero intelligent gravi aliqua tentatione pulsari, ejus peculiarem curam, non solum per se, sed etiam, si necesse fuerit, per alios gerant, caveantque, ne remedium differendo, difficiliorem morbi curationem faciant. VI. Quamvis in virtute obedientia jubere possint, non nisi rarissime, & ex gravi urgente causa id faciant. VII. In correctionibus, & poenitentis injungendis caveant iracundiæ, aut alterius pravæ affectionis speciem: sed personarum dispositionem considerent, adificationem universalem. & particularis illarum rationem habentes. Nisi autem prudentia rebus particularibus adhibenda aliud dixerit, in correctionibus procedendum erit hoc ordine, ut qui peccant, primo in charitate quidem, sed eo tamen modo, ut eis confusio, & rubor iniciatur; Tertio, amoris, quæ timore incutiant, si opus erit, adiciantur. De publicis vero defectibus publica debet esse poenitentia. VIII. Sic regimini aliorum, tum spirituali, tum etiam temporali incumbant, ut nihil de virtutum exercitationibus, propriæque salutis curam remittant. Omnia igitur, quæ ad religiosam perfectionem spectant, Monachique erga Abbates & Superiores excedenda præcipiuntur, ut puta reddendæ conscientia ratio, recessus a communi aliorum consortio per aliquot dies, spiritualium meditationum causa, & cetera hujusmodi; ea ab ipsis Abbatibus, & Superioribus faciendæ, intelliguntur.

CAP. II.

De regimine, et de ordine, atque præminencia Abbatum.

I. Cum dudum Dei favente gratia plurimum Monasteriorum Ordinis S. Patris nostri Antonii unione Congregatio nostra, in Domino coaluerit, cumque in omni bene constituto hominum cætu necesse sit esse aliquem, vel etiam plures, qui boni universalis curam gerant: præter eos, qui certis Provinciis, & particularibus Monasteriis præfunt, eligendus est Abbas Generalis, qui hunc sibi finem constituat, ut universa Congregatio Monachorum bene gubernetur, conservetur, & augeatur. II. Quare potestas Abbatis Generalis summa erit, & ad omnes, & per omnia, pro sacrorum Canonum dispositione, nostrarumque Constitutionum præscripto extendatur. III. Is porro ad triennium instituendus est: quo expleto, nisi a Congregatione Generali ad alterum triennium confirmetur, Officium continuo dimittat. IV. In subsidium vero regiminis, Generali Abbati in eam, quam diximus amplitudinem committi, eligendi erunt in Congregatione Generali quatuor Hegumeni, quorum Officium pariter ad triennium durabit, nisi ab eadem Congregatione Generali ad alterum triennium confirmetur. V. Singulis autem Provinciis, & Monasteriis Abbates præficiantur, quorum potestas etiam expleto, ut supra, triennio cessabit. VI. Quamobrem quolibet triennio Congregatio Generalis cogenda est, ad quam vocandi ab Abbate Generali erunt, præter quatuor Hegumenos supræ-

moratos, omnium Provinciarum, & Monasteriorum Abbates, atque Officiales majores, & quotquot Officio Generalis, Hegumeni, & Abbatis deluncti sunt, modo non fuerint ob aliquos defectus depositi. VII. Huius Generalis Congregationis potestas in Ordine nostro suprema est, Generalemque Abbatem, & Hegumenos confirmare, atque etiam, si opus fuerit, deponere potest. VIII. Congregatio Hegumenorum singulis saltem semeltribus ab Abbate Generali, & quatuor Hegumenis habeatur, ejusque potestas omnes, & omnia contineat, salvis tamen Generalis Congregationis decretis. IX. Quolibet anno Congregatio Provincie habeatur ab Abbate ejusdem Provincie, & reliquis Abbatibus Monasteriorum subditorum, ejusque potestas in Provincia summa est, salvis decretis Abbatis Generalis, & Congregationum supræmemoratarum. X. Quolibet saltem mense Congregatio Monachorum ab Abbate Monasterii, & Sacerdotibus professis, quos Abbas Generalis et Consultores assignaverit, fiat, ejusque potestas in Monasterio summa est, salvis decretis Congregationum antedictarum, iisque omnibus, quæ Abbas Generalis, vel Abbas Provincie ordinaverit. XI. Præminencia Abbatis Generalis excedit omnes aliorum Officialium gradus, ita ut ceteris omnibus & loco, & ordine præcedat. Post hunc quatuor Hegumeni pro sua quisque electionis prioritate, si Presbyteri omnes sint, vel dignitate, si quis eorum Presbyter, & alius non Presbyter sit, primum in confessionibus, & suffragiis terendis locum tenet. Secundum Hegumenos vero, Abbates Provinciarum: deinde Abbates Monasteriorum juxta uniuscujusque Monasterii dignitatem. Tum ii, qui Officio Abbatum, vel Hegumenorum defuncti sunt, eodem Ordine, ut supra. Demum Monachi professi, servata inter eos Sacerdotii dignitate, & Professionis prioritate. XII. Si quando autem contigerit, ut eligatur Vicarius Abbatum, aut Hegumenorum, is locum illius tenebit, cujus vicariam potestatem gerit, ut puta Vicarius Abbatis Generalis primum locum ante omnes Hegumenos: & sic de Vicario Hegumenorum, & Abbatum Provinciarum, atque Monasteriorum. Reliquorum vero Officialium, ut Secretarii Congregationum antedictarum, Socii Abbatum, vel Hegumenorum, Procuratoris Generalis, aut Provincie, sive Monasterii, & reliquorum, non alia ratio habebitur, quam prioritatis Sacerdotii, & Professionis.

CAP. III.

De Abbate Generali.

I. Abbas Generalis cum totius Ordinis curam habere debeat, a toto Ordine in Congregatione Generali eligendus erit. Is autem ex eorum numero esse debet, qui diu in Ordine, & laudabiliter vixisse perfecti sunt: Cui proinde nec desit eximia probitas, nec amor erga Ordinem, nec idonea doctrina, nec ad sustinendum tantum onus, a iimi corporisque firmitas: qui demum nullum ex iis impedimentis habeat, quæ infir-

Cap. de Electionibus recensetur. II. Cum vero canonice electus fuerit, & in sua dignitate legitime confirmatus, omnimodam potestatem habeat in Ordine nostro ad normam Regulæ, & Constitutionum. Ad eius itaque auctoritatem pertinet. Primo, præesse toti Ordini, Hegumenis, Abbatibus, & Monachis omnibus, nisi quando in eadem Congregatione Generali de ipsius causa tractandum sit, ut infra de Depositionibus Abbatum dicitur. Secundo, in omni Congregatione etiam Generali suffragium Abbatis Generalis habet prærogativam prælationis, & præcedentiæ, ubi suffragia fuerint paria. Tertio, per se, vel per alium potest præsidere omnibus Congregationibus, visitare omnia Monasteria, & quemlibet Monachum de Provincia ad Provinciam, vel de Monasterio ad Monasterium transferre, exceptis Hegumenis, & Abbatibus, omnibusque Officialibus, qui in Congregatione Generali, aut Hegumenorum instituti sunt, quos ab uno loco in alium transferre non poterit, inconsulta Congregatione Hegumenorum. Quarto, per se, vel per Abbates Provinciarum, aut Monasteriorum ad habitum recipere potest eos, qui ad institutum idonei videbuntur. Potest etiam eosdem dimittere, si facta probatione minus idonei reperti fuerint. Quinto, ab omnibus Abbatibus, sive Provinciarum, sive Monasteriorum, eorumque Vicariis, aut Procuratoribus, ceterisque Officialibus potest rationes exigere sibi, vel aliis reddendas de commisso illis Officio, aut regimine tum spirituali, tum temporali. Sexto, audire potest, ac decidere causas omnium Abbatum, aut Monachorum ad se appellantium a gravamine Superiorum, vel aequalium, vel inferiorum. Septimo, consulta Congregatione Hegumenorum recipere potest ad Ordinem omnes Monachos fugitivos, sive Apostatas, & tam cum illis, quam cum aliis Monachis, qui contra Regulam, sive Constitutiones quocumque modo peccaverint, misericorditer dispensare super poenitentis, sive partem poenitentis, sive etiam totam remittendo, prout ad eorum salutem conducere in Domino judicaverit. Potest etiam poenitentias, quæ ad satisfactionem quorumcumque defectuum convenire videbuntur, injungere, habita ratione personarum, & aliarum circumstantiarum, quarum consideratio ejus charitati cum prudentia conjunctæ committitur; ita ut rectitudinem, & severitatem cum benignitate, & mansuetudine misceat, eo modo se gerendo, ut etiam qui corripuntur, hoc ipsum agnoscere, faterique compellantur. Octavo, potest locum, & vocem his, qui miserunt, restituere, & inhabiles habilitare ad officia, & gradus, nisi commississent tales culpas, aut defectus tales haberent, quorum dispensatio per Constitutiones Congregationi Generali, & Hegumenorum, aut per sacros Canones Episcopo, vel Rmo Dño Patriarchæ reservatur. Nono, potest Congregationem Generalem etiam ante præscriptum tempus convocare ex causa rationabili, vel post ex-

am terminum differre in aliud tempus usque ad biennium, vel triennium: consultis tamen Hegumenis, & habita facultate a Reverendissimo Domino Patriarcha. Idem dicendum de Congregatione Hegumenorum, quam ipse solus convocare potest, quoties de rebus agendum est illius auctoritatem exigentibus. Decimo, potest constituere, quando videbitur sibi expedire, Procuratorem apud Sedem Apostolicam, Romanam, & alterum apud Sedem Antiochenam, qui causas Ordinis nostri nomine ipsius Abbatis Generalis pertractet. Undecimo, potest etiam, & debet Vicarium suum Generalem nominare, & eligere, qui ipse e vivis erepti, vel legitime impediti vices gerat, tum in regimine totius Ordinis, tum in Congregatione Hegumenorum, aut etiam Generali, usque ad novi Abbatis electionem. Is autem Vicarius semper debet esse primus ex quatuor Hegumenis: cumque contigerit Abbatem Generalem, ut supra, e vivis decedere, aut legitime impedi, tunc Hegumenis ipsis fas est quintum Hegumenum eligendi, qui locum quarti tenebit, cum primus, ut dictum est, tamquam Abbatem Generalis Vicarius habendus sit. Duodecimo, pœnes Abbatem Generalem est omnis facultas agendi quovis contractus emptionis, aut venditionis quorumlibet bonorum temporalium, tam mobilium, quam immobilium omnium Monasteriorum in eorumdem utilitatem, & bonum. Item nova, si offerantur, Monasteria acceptare ex consilio Hegumenorum, & consensu Episcopi, ac Rmi Domini Patriarchæ. Alienare autem, aut omnino dissolvere Monasteria non poterit, sed tantum ad tempus suspendere, constituto prius Æconomio: idque de consensu Congregationis Hegumenorum. De his vero, quæ Ordini nostro relinquuntur, si Dominus certum Monasterium, aut determinatum pium opus non designaverit, poterit Abbas Generalis disponere, prout expedire ad communem Ordinis utilitatem judicaverit. Decimotertio, sicut ad Abbatem Generalem pertinet, ut Ordinis Constitutiones ubique servandas curat, ita ad eum spectat non modo easdem Constitutiones interpretari, quando dubium aliquod occurrerit; sed etiam, ubi opus est, in iis, quæ accidunt, ex justa & legitima causa cum aliquibus dispensare, Regulam sine inveniendâ, qui alius non est, quam majus Dei obsequium, & illorum, qui hoc Institutum susceperunt, utilitas, & profectus. Non est autem censendum eum dispensare, nisi expressam Constitutionum mentionem faciat, in quibus dispensat. Non potest tamen Constitutiones in Congregatione Generali jam approbatas omnino abrogare, aut irritare. Decimoquarto, sicut potest Abbas Generalis nostri Ordinis Monachos ex legitima causa vinculis censurarum ligare, ita plenam facultatem habet eosdem absolvendi ab omnibus censuris contractis post ingressum Religionis; dummodo casus non sint reservati Episcopo, aut Rmo Domino Patriarchæ, quorum notam apud se descriptam

ptam habebit, ut sciat limites suæ potestatis, tam quoad absolutionem a censuris, quam quoad dispensationem in irregularitate. Decimoquinto, potest casus aliquos in toto Ordine sibi & Abbatibus Provinciarum, aut Monasteriorum reservare, a quibus deputati ad audiendas Monachorum Confessiones, nisi habita ab ipso, aut Abbatibus licentia, absolvere nequeant. Illos tamen debet in nota expressos, & in Congregatione Hegumenorum approbatos, Monachis significare. Decimo sexto, cum Abbas Generalis talenta hominibus nostri Ordinis donata cognoscere debeat, officia Magistrorum, Prædicatorum, Confessorum, & alia hujusmodi per se distribuere potest, aut Abbatibus Provinciarum, sive Monasteriorum distribuenda committere. Ad hunc autem finem curet per Abbates Provinciarum, & Monasteriorum certior reddi de statu omnium Monasteriorum bis saltem in anno: item de numero, & qualitatibus Monachorum. Etsi vero aliis inferioribus Abbatibus suam facultatem communicet, poterit tamen approbare, vel rescindere, quod illi fecerint, & in omnibus, quod videbitur, constituere: & semper ei obedientiam, ac reverentiam ab omnibus præstari oportebit. Decimo septimo potest Abbas Generalis omnia, & singula in toto Ordine facere, quæ Abbates Provinciarum, & Monasteriorum in suis Provinciis, & Monasteriis; Et insuper omnia illa, quæ ei per Constitutiones reservantur. Denique Abbas Generalis, & quicumque hac dignitate functus fuerit, potest uti Mitra, & Baculo Pastoralis in Ecclesiis Monasteriorum nostrorum tantum, extra autem illas non nisi cum facultate Rmi Dni Patriarchæ, aut Ordinarii. III. Ut officio suo Abbas Generalis rite fungatur, debet. Primo, statim atque electus sit, literas ad omnia Monasteria mittere, quibus Monachos ad Regulam, Constitutionumque observantiam sedulo cohortetur. Secundo, semel quolibet anno Monasteria omnia, saltem viciniora per seipsum, remotiora vero per se, vel per Vicarium visitet; adjuncto ei uno ex Monachis maxime idoneis, acceptoque prius ab illis juramento de servanda justitia, & secreto visitationis, quam postea subscriptione propria firmatam, sigilloque munitam ad se transmittant, vel personaliter accedentes exhibeant. Tertio, habeat apud se omnia documenta, quæ ad Ordinem spectant: Catalogum itidem omnium Monasteriorum cum suis redditibus, & oneribus, & alterum personarum omnium, quæ in quovis Monasterio versantur; ubi eorum nomina, & qualitates scribantur, ita ut omnia perspecta habeat, tuteque providere possit, quæ ad Gloriam Divinam pertinere judicaverit. Quarto, rescribere quidem ad Abbatem, qui ordo tenendus sit in singulis negotiis, rebusque dubiis in quovis Monasterio, ad Abbatem Generalem spectat: sed executionem ordinariis Officialibus demandabit. Intellegat itaque rebus universalibus sibi vacandum esse, quas solus ipse obire potest, ita tamen, ut de gra-

Bull. Rom. Tom. XIV.

viorebus particularibus certior fieri curet. Non solum autem ad res particulares, ut dictum est, Ministris opus habet, sed etiam ad universales. Quamobrem Hegumenos frequenter consulat, eorumque Congregationem in rebus magni momenti semper convocet. In eo vero Monasterio, in quo residet, curabit habere apud se viros graves, & Instituti peritos, quibuscum conferre de rebus occurrentibus possit. Quinto, a Congregatione generali eligendum erit Monasterium, in quo Abbas Generalis, & Hegumenorum ordinaria sit residentia. Ab illo autem, nisi ex legitima causa, abesse non poterit, nec residentiam in aliud Monasterium transferre, inconsulta Congregatione Hegumenorum. Nullius vero Monasterii ordinarium regimen per se ipsum exercebit Abbas Generalis; sed, si contigerit ipsum in aliquo Monasterio moram trahere, quod Abbate ordinario destitutum sit, illud per substitutum Vicarium regere poterit, usque ad novi Abbatis electionem in Congregatione Hegumenorum, vel Generali faciendam. Et sicut ipse non debet Abbates ordinarios a regimine Monasteriorum impedire, aut in illo sese immiscere; ita Abbates Ordinarii debent reverentiam, & obedientiam Generali Abbati in suis Monasteriis commoranti exhibere, nihilque ipso inconsulto agere. Sexto, ab omni fastu & pompa abstineat, tam intra Monasterii septa, quam extra. Nec præter unum, aut duos socios secum habeat, cum e Monasterio egreditur, nisi aliud necessitas suadeat. Septimo, Monachos in suis gravaminibus ad se recurrentes benigne excipiat, & patienter audiat. Caveat tamen, ne inde ansam accipiant Superiores contemnendi; sed potius curam omnem adhibeat, ut Subditi Superioribus amorem, ac reverentiam exhibeant. Octavo, si contingat, aliquid a Summo Pontifice, sive a Rmo Domino Patriarcha decerni circa Monachos nostros, curet illud diligenter promulgari, & observari. Utriusque etiam favorem, & protectionem Ordini nostro conciliare studeat. Quod idem præstat cum Episcopis locorum Ordinariis, atque Magistratibus Laicis, in quorum ditione Monasteria nostra sita sunt.

CAP. IV.

De Hegumenis.

I. Hegumeni quatuor in Congregatione generali eligendi sunt, qui Abbatem Generalem in gubernatione totius Ordinis adjuvent. II. Ad Hegumenorum vero auctoritatem pertinet. Primo, ut in omni Congregatione, & extra Congregationem primum locum post Abbatem Generalem teneant. Secundo, in omnibus negotiis decidendis ad suam, & generalem Congregationem devolutis, sententiam definitivam post Abbatem Generalem ferunt. Tertio, una cum Abbate Generali omnes Abbates tum Provinciarum, tum Monasteriorum constituunt: Et, si opus fuerit, destituunt,

G g g

vel

vel loco Abbatum Defunctorum alios substituunt. Idem dicendum, si quis Hegumenorum obierit. Possunt enim ejus loco alium eligere cum Abbate Generali. Quarto, cum eodem Abbate Generali, aut eo vivis erepto, vel legitime impedito, soli possunt quintum Hegumenum eligere, qui locum quarti teneat in eo casu, quo primus Hegumenus tamquam Vicarius, Abbate Generali legitime impedito, aut Defuncto, toti Ordini praesesse debet, usque ad novi Abbatis Generalis electionem, quam, si expedire visum fuerit, possunt etiam differre, donec triennium expleatur, quo Generalis Congregatio convocanda erit. Sic etiam possunt Vicarium Hegumeni deputare, si contigerit illum ex legitima causa ab Officii sui executione impediri. Quinto, possunt Generalem Congregationem convocare, quando Abbas Generalis in eos casus incidit, ob quos de ejus publica reprehensione, aut ab Officii suspensione, aut etiam depositione agendum esset: Modo tamen conveniant suffragia trium aliorum Abbatum, quos in tali casu convocare debent, & tunc suffragia majora prevalerunt. Sexto omnia, & singula facere possunt, quae ipsi per Constitutiones referantur. III. Curare debent Hegumeni, ut cum Abbate Generali perfectam concordiam, & obedientiam servant: idque tum factis, tum verbis ostendant, auctoritatem ipsius apud omnes non solum conservando, sed omnibus etiam, quibus poterunt, modis augendo. Ipsi vero inter se in sententiis ferendis consentiant, alterque alterum honore praeveniant. Si autem contigerit aliquem eorum in Congregatione singularis esse sententiae, nemo ab illo ullam averfionem habeat, vel ostendat. Quae vero in Congregatione propolita, aut dicta sunt, nemo illorum revelet, aut aliis indicet sub poena ad libitum Congregationis Hegumenorum. Quae demum definiuntur, ea per Secretarium descripta, sigillisque Abbatis Generalis, & uniuscujusque Hegumenorum, manusque eorum subscriptione firmata, cum opus esse judicaverint, promulgabuntur. Exemplar autem eodem modo firmatum, & subscriptum, in Archivo Ordinis conservabitur. IV. Ordinaria Hegumenorum residentia, quandocumque fieri potest, una cum Abbate Generali erit in Monasterio per Congregationem generalem deputando, a quo inconsulta Congregatione Hegumenorum, nemo illorum poterit abesse, neque ordinarium alicujus Monasterii regimen exercere. Quod si contigerit quempiam eorum ex legitima causa in eadem Hegumenorum Congregatione probanda ad Monasterii regimen, sive visitatione deputari, in quo Officio ultra sex menses versari debeat, tunc Vicarius ei ab eadem Hegumenorum Congregatione substituendus erit, qui vices ipsius, & auctoritatem gerat. Ut scilicet numerus quatuor Hegumenorum Abbati Generali assistentium nunquam minuatur.

I. Abbas Provinciae in Congregatione Hegumenorum eligitur ab Abbate Generali, & a quatuor Hegumenis, cujus auctoritas terminis suae Provinciae includitur. Provinciae autem, earumque Abbatum residentia in Congregatione Generali designentur. Eiusmodi Congregationis arbitrio erit hujusmodi Abbates instituere, ubi necessarii sunt, vel desituere, ubi illi supervacaneos esse judicaverit. II. Singulis annis debet Monasteria Provinciae suae visitare per seipsum, vel si impedimentum legitimum occurrerit, per Vicarium, ut supra de Abbate Generali dictum est: & visitationis decreta sigillo suo, manusque subscriptione firmata ad Abbatem Generalem transmittere. III. Bis quolibet anno ad eundem Abbatem Generalem scribat de statu Monasteriorum suae Provinciae, deque numero, & qualitate Monachorum. IV. Non potest esse Abbas ordinarius ullius Monasterii; neque debet ingerere se in regimine immediato illius Monasterii, ubi residet: sed illum liberum, & absolutum proprio Abbati relinquere, qui tamen in omnibus primum locum Abbati Provinciae deferat, nihilque magni momenti eo inconsulto suscipiat, & praecipiente pareat. V. Potest Monachos de uno Monasterio in aliud ejusdem suae Provinciae ex causa rationabili, prout in Domino expedire judicaverit, pro residentia mittere, vel transferre, etiam sine consensu Abbatis utriusque Monasterii; ita tamen, ut de hac Monachorum missione, vel translatione literas patentes suo sigillo, manusque subscriptione munitas conficiat. Non potest autem Monachos sibi subiectos ad Monasteria diversae Provinciae pro residentia mittere, vel transferre, nisi de consensu Abbatis Generalis. Sed pro negotiis, aut necessitatibus Provinciae suae, vel alicujus Monasterii sibi subiecti, potest Monachos de sua Provincia ad aliam mittere cum literis testimonialibus, in quibus causam significet, tempusque reversionis limitet. VI. Monachos Provinciae suae neque suspendere, neque excommunicare potest, aut casum aliquem sibi in Confessione reservare, sine Abbatis Generalis licentia; sed eos regere, & judicare debet ex praecipio Regulae, & Constitutionum, in quibus dispensare nequit, eodem Abbate Generali inconsulto.

CAP. VI.

De Abbate Monasterii.

I. Abbas Monasterii eligitur in Congregatione Hegumenorum ab Abbate Generali, & a quatuor Hegumenis, & a quibus etiam non expleto triennio ob legitimam causam ab Officio suspendi, aut deponi poterit. II. Antequam Officio suo fungatur, literas praefecturae ostendat Monachis, easque in publico loco legi faciat. Et, si Abbas Provinciae in eodem Monasterio versetur, illi eas praesentet; vel earum exemplar sigillo Monasterii munitum ad illum mittat, si absens fuerit. Postquam vero li-

terae Congregationis Hegumenorum lecta fuerint, Monachi omnes coram eo genuflectant, ejusque tanquam Abbatis benedictionem poscant. Ipse vero a Praedecessore suo, vel Vicario ejus Monasterii Sigillum, & inventarium rerum omnium recipiat, praesente Monasterii Congregatione, & in cellam Abbati destinatam secedat. III. Domestica ministeria statim distribuatur, Officiales eligens, vel confirmans, quos in Domino idoneos judicaverit, (exceptis quibusdam, quorum electio ad Abbatem Generalem pertinet) & suas cuique Regulas tradens. Ac primo Vicarium suum constituit, deinde Oeconomum, seu Procuratorem Monasterii: mox alios Officiales juxta indigentiam, & consuetudinem Cœnobii. eosque identidem visitet, & prout in Domino visum fuerit convenire, vel in eisdem ministeriis detineat, vel ab eis removeat. Quod de reliquis Officialibus intelligendum est, praeter Vicarium, & Oeconomum: Hos enim removeere nequit, nisi ex consilio Congregationis Monachorum. Quia vero Officia quaedam, ut bene fiant, experientiam requirunt, non facile mutari debent; & in hoc mutationis Officialium negotio vitium inconstantiae omnino vitandum est. IV. Non potest Monachos de Monasterio, cui praest, in aliud transferre: sed si necesse fuerit, consulat prius Abbatem Provinciae, aut Abbatem Generalem. Pro negotiis vero Monasterii sui potest Monachum ad aliud Monasterium mittere cum literis testimonialibus Congregationis Monachorum, in quibus causam significet, & tempus reversionis definiat. Item non potest Monachos Monasterii sui suspendere, vel excommunicare, vel casum aliquem in Confessione sibi reservare, inconsulto Abbate Generali. V. Semel saltem in anno visitet possessiones, & bona Monasterii: & quolibet mense ab Oeconomio rationem accepti, & expensi, praesente Vicario, exigat, ut totius Monasterii administrationis ratio ipsi constet, quam reddere debet unoquoque anno, semel quidem Abbati Generali, bis autem Abbati Provinciae. Ut vero nihil ex bonis Monasterii depercat, debet infra sex menses suae praefecturae conficere inventarium authenticum omnium rerum, quae ad illud Cœnobium pertinent, tam mobilium, quam immobilium: ejusque Inventarii duo describantur exempla, quorum alterum maneat in Archivo Monasterii sub duabus clavibus, in quo etiam reponantur omnes scripturae ad idem Monasterium spectantes; alterum transmittatur ad Abbatem Provinciae, vel ad Abbatem Generalem. Dictae autem claves sint, altera penes ipsum Abbatem, aut ejus Vicarium, & altera apud Oeconomum. Sub iisdem clavibus reponantur redditus Monasterii, ita, ut nihil inde possit extrahi, nihil magni momenti expendi, sine Abbatis, seu Vicarii, & Oeconomi notitia. VI. Praeter Congregationem Monachorum, quae saltem unoquoque mense fieri debet, alternis hebdomadis cum suis Consultoribus con-

veniat (nisi pro re nata aliquid extraordinarie consultandum esset) deque occurrentibus negotiis cum illis agat: & quamquam iis auditis, penes ipsum est de singulis statuendi facultas, Consultores tamen benigne audiat, & praecipue eum, cui Monitoris Officium commissum est. VII. Praecepta, edicta, & literas Superiorum diligenter legat, & exequatur; habeatque librum, in quo scribantur Visitations Monasterii ab Abbate Generali, aut Provinciae factae, & ordinationes illorum alicujus momenti: legat etiam eas, quas praedecessor suus adnotaverit. Distinguat tamen perpetuas ab iis, quae ad tempus datae fuerunt. Institutum, quod in regimine Monasterii tenere debet, cognoscat tum lectione Regularum tam communium, quam sui Officii, & aliorum, qui sub ejus cura sunt: tum ex observatione consuetudinum receptarum, & executione ordinationum Superiorum; ac demum in rebus dubiis ex recurfu ad Superiores. VIII. Sit sollicitus, ne Vicarius, Oeconomus, & reliqui Officialis suo desint Officio: item curet, ut ordo, pax, unio, & conformitas servetur a Monachis in Cella, in Choro, in Refectorio, & ubicunque locorum. Quare per se ipsum, vel per Vicarium visitet Chorum, Officinas, & Monachorum Cellas. Porro tam Monasterii claudi faciat hora competentis, clavesque sibi, vel Vicario tradi, Discursus, & vagationes Monachorum, maxime juniorum compescat. Jurgia, & contentiones inter eos ortas componat: Nec permittat in Monasterio esse arma, vel instrumenta musica, aut libros vanos. IX. Ordinarias tantum poenitentias delinquentibus imponere debet, quae in Constitutionibus praescriptae sunt. Delegare autem poterit Vicario, ut eas ipse praescribat, vel legi in Refectorio praecipiat. X. In iis, quae ad victum, vestitum, habitationem, & alia necessaria pertinent, curet, ut quamvis sit, in quo virtus, & sui abnegatio probetur, non desit tamen, quo sustentetur natura, habita ratione personarum secundum Deum. Aegrotorum habeatur cura magna, tam in victus ratione, quam in ceteris. Hospites tum Saeculares, tum Religiosi, benigne suscipiantur, & pertractentur. Si cui particulari quidpiam ad potum, vel cibum pertinens ab externo aliquo mittatur, id in communem usum accipiat, & dispensetur. XI. Depositum pecuniae nullum prorsus admittat: Aliarum vero rerum non nisi cautissime; dummodo sine magna offensione id negari non possit. XII. Lites fugiendae; nec ullam, inconsulto Abbate Generali, aut Provinciae, vel si absentes fuerint, & urgeat necessitas, inconsulta Monachorum Congregatione, intentet, aut intentatae respondeat. XIII. Si faciendae sint expensae extraordinariae, vel fabricae magni momenti, vel Monasterium aere alieno gravandum est, habita prius Monachorum Congregatione, eorumque potiori parte annuente, rem ad Abbatem Generalem deferat. XIV. Est proprium Abbatis Officium est Mona-

sterium sibi commissum diligenter gubernare, neque is propter aliud quidpiam huic muneri deesse debet: si quando tamen per Officii sui occupationem licebit, concionari, & confessiones audire poterit. XV. Tam Abbas, quam omnes alii Sacerdotes aliquando intra annum Officium, vel Officia eorum, qui Monasterio inserviunt, ad tempus aliquod obibunt, ad exercitium religiosæ humilitatis, & mortificationis.

CAPUT VII.

De Vicario.

I. Vicarius eligitur ab Abbate Monasterii, ejusque Officium tandiu durat, quando Officium Abbatis; nec ab eo removeri debet, nisi de consensu Congregationis Monachorum. Eius autem locus sit primus post Abbatem, & post eos, qui Abbatis Generalis, vel Hegumenorum officio functi sunt. II. Munus præcipuum Vicarii est Abbatem juvare in iis, quæ in genere, vel in particulari ei commendabit: Nec dispensandi, aut mutandi, aut quidquam faciendi, nisi ex ejusdem præscripto, facultatem habebit. III. Absente Abbate omnia facere poterit, quæ ipse Abbas secundum Regulam, Constitutiones, & Consuetudines approbatas sui Monasterii. Si vero aliquid extraordinarium acciderit, quod adeo urgeat, ut commode Abbas expectari nequeat, id expedire poterit Vicarius auditis Consultoribus, statimque redeunti Abbati referat. Præsentem vero Abbate, ea tantum jurisdictione utetur, quæ sibi fuerit commissa. IV. Officiales visitet, quoties opus fuerit, observando quomodo suum quisque officium exequatur. Frequenter etiam adeat cellas, & alia loca Monasterii, ut domus munda sit, & omnia ubique decenter suis locis composita, ac præsertim in iis, quæ ab externis videri solent. Noctibus singulis portas Monasterii videat, an bene clausæ sint, & cellas Monachorum visitet, ne quis extra cubiculum vagetur. Observet etiam crebro, num aliquid desit ex necessariis, aut abundet Monachis, eorumque curam potissimum habeat, qui in corporis cura minorem de se ipsis sollicitudinem gerunt. Rationemque de rebus omnibus Monasterii, quas viderit, aut executus fuerit, Abbati, quoties opus fuerit, reddat, & referat. Redigatque in memoriam, quæ necessaria Monasterio judicabit, ut de emendis rebus ad victum, & vestitum necessariis, & Fratrum nimio, aut exiguo labore, de fanitate, & similibus. V. Horis omnibus Divinis Nocturnis, & Diurnis, atque Sacre Liturgiæ personaliter intersit, & observet, an omnes adsint, & an die statuto ad Confessionem, & Communionem accedant, aut Missam celebrent. Item notet, an constitutis horis in Refectorio conveniant, aut e Monasterio egrediantur, sive ad illud regrediantur, an e lecto surgant, aut cubitum eant. Defectus denique omnes, si quos in Monasterio animadvertent, vel aliunde intellexerit, & quæcunque alia ad bonam gubernationem sibi occurrerint, Abbati referat. VI. Singulis hebdomadis disponat

Officia Monasterii, tabulasque conscribat Ministrorum Chori, & Ecclesiæ, horasque Missarum inter Sacerdotes distribuatur. Quam quidem tabulam ab Abbate approbatam in loco patenti exponat, aut in Refectorio legendam curet. Ipse vero sibi hebdomadam tam in Choro, quam in Missis canendis, sicut & reliquis Fratribus, tribuat.

CAPUT VIII.

De Economo, seu Procuratore Monasterii.

I. Æconomus, sive Procurator ab Abbate Monasterii constituitur, ejusque Officium est res temporales Monasterii curare, & administrare, omniaque tempestive providere, quibus Monachi indigent. II. In primis igitur nosse debet bona omnia Monasterii, tam mobilia, quam immobilia: Agros, Vineas, Prata, Oliveta, Greges ovium, & his similia; quorum Inventarium penes se habebit, quæque sæpe cum Socio visitare debet, ne quid detrimenti ex ipsius negligentia capiant. III. Proventus quoscunque Monasterii, & elemosynas, quas ipsum Abbas exigere jubebit, exigat, & recipiat: Syngraphas vero solutivas ab Abbate, aut a se ex illius commissione. Urque id facilius assequatur, proventus omnes, & tempora, quibus colligendi sunt, in peculiari libro scribat, & seorsum etiam quascunque res, aut pecunias ex fructibus Monasterii perciperit, addito a quibus, & quando ex provenerint. Elemosynæ autem alio in libro scribantur. IV. Singulis mensibus dati, & accepti rationem Abbati reddat, debitaque & credita Monasterii indicabit, quo ipse statum Monasterii profus intelligat. Nunquam vero Æconomus debita contrahat, sine expressa Abbatis licentia. Vicissim singulis mensibus exigat rationem ab Officialibus Villarum, Prædiorum, Pecorum, & similibus. V. Pecunia, undecunque ea provenerit, si alicujus momenti fuerit, iudicio Abbatis in arca reponatur ad id designata. Hujus Abbas clavem unam, & ipse Æconomus alteram diversam custodiat. In eadem liber asservabitur, in quo scribetur pecuniæ summa, tam ejus, quæ inferitur, quam ejus, quæ effertur. Si quando autem, cogente aliqua necessitate, pecunia in arcam non inferretur, nihilominus accepti, & expensi summa in eodem libro statim scribatur. Quotiescumque vero ex arca pecuniam accipiet, ejus summam, & diem in libro suarum rationum adscribat; in alia vero libri parte expensi ratio constet. VI. Diligenti cura asservabit in Archivo ad hoc designato Instrumenta originalia, quibus constet de jure eorum, quæ a Monasterio possidentur: Chirographa, Syngraphas, Inventaria, & alia hujusmodi. Et Archivi quidem clavem unam ipse habeat, Abbas vero alteram diversam. VII. Advertat, num ea, quæ a Monasterio possidentur, reparatione indigeant, ut ad Abbatem referat. Si quid autem vendendum videretur, eodem in consilio ne faciat. VIII. Curet, ut res omnes,

omnes, præcipue diu duraturæ, tempestive, & quam opportune emanant, ne has non perinde bonas, aut non æquo prætio cogatur comparare. Caveat etiam, ne dum nimium pecuniæ parcat, non bonas, aut infalubres res emat. Videat autem, num ea, quæ empta sunt, illa se conferventur: atque animadvertens aliqua non, ut oportet, confervari, aut expendi, Abbatem aut Vicarium admoneat. IX. Emptori pecunias ad quotidianos sumptus subministrabit, a quo singulis diebus expensarum exigat rationem ex codice: summam vero in librum suum ipse referet, Emptor vero quid empturus sit, ab Abbate, seu ejus Vicario inteliget: reique emptas Cellarario tradat, sive in Cellario reponendas, sive Coquo committendas. X. Cum extraneis contra decessum status Monastici negotiari non presumat. XI. Curet, ut seculares tam in Monasterio, quam in prædiis ejus servientes, honeste, & christiane vivant: cogat omnes, ut diebus Festis, & Dominicis Sacra Liturgiæ, & Divinis Officiis intersint, & in festis solemnioribus Sacramenta Confessionis, & Communionis frequentent. Mercedem itidem debitam suo tempore iis persolvat. Querelas eorum libenter audiat: causas vero nunquam sine Abbate judicet. Neque eos insolitis penis, & oneribus aggravet, neque plus uni, quam alteri eorum saveat. Quando vero aliquis eorum dimittendus sit, id fiat cum omni charitate, & cum plena ejus satisfactione quoad debitum stipendium. XII. Ita demum Æconomus rerum temporalium sollicitudinem gerat, ut a Monastica vitæ perfectione animus non relaxet. Quare orationem, jejunium, ceteraque Religiosi instituti disciplinas, quoad fieri poterit, non secus atque reliqui Monachi, colere debet; Seculares vero, quibuscumque conversatur, verbo, & exemplo edificare studeat. XIII. Sicut ad Abbates Monasteriorum pertinet res temporales sibi commissas, & Æconomum curare: ita poterit Abbas Generalis, si id expedire cognoverit, constituere Æconomum Generalem, qui illum in conservandis bonis temporalibus totius Ordinis opportune adjuvet.

CAP. IX.

De Consultoribus.

I. Abbas suos habeat Consultores, tres saltem Monachos senes, & in religiosa perfectione exercitatos, quorum consilio, & relatione adjutus, melius & facilius gubernare possit. II. Qui huic muneri deputabuntur, sint amatores boni communis, illudque in omnibus consultationibus præ oculis habeant. III. Cum Abbas illis auditis aliquid statuerit, iudicium suum illius judicio submittent, neque extra consultationem, aut quid statutum fuerit, sibi displicere, aut in alia fuisse sententia significabunt: sed laudent potius Abbatis consilium apud alios, atque tueantur. Quod si ob rei gravitatem ad Abbatem Generalem esse deferendum judicarent, re mature considerata & oratione præmissa faciant.

V. Si quid tamen in mentem venerit, quod ad commune bonum, vel alicujus personæ particularis utilitatem pertineat, poterunt ad Abbatem proponere. V. Si quid circa victum, vestitum, labores, & occupationes Monachorum, aut circa gubernationem Abbatis moderandum, augendum, vel mutandum censerent, illum præmissa oratione admonendum curent: quod per Admonitorem faciant. VI. Si quis cum eis de difficultate aliqua sua, aut perturbatione agat, ita cum suis monitis, & consilio juvare studeant: ut semper, quantum possint, exemptionem Abbatis tueantur. VII. Ita suum munus exequantur, ut nullam gubernationis partem sibi assument: Atque ea submissione se gerant, ut ceteris obedientiæ exemplum præbeant. VIII. Singuli Consultores bis in anno ad Abbatem Generalem, aut Provinciam de statu Monasterii, & si quid esset corrigendum, aut mutandum, eidem exponant: atque hæc litera a seniore inter eos obsignate mittantur. IX. In Monasteriis frequentioribus poterit unus ex Consultoribus designari ab ipso Abbate, qui Admonitoris nomen habebit: Officium erit admonere Abbatem de iis, quæ Consultores ei dicenda judicaverint. De aliis vero, quæ sive ipsi in mentem venerint, sive ab aliis Monachis suggerentur, non facile eum admonebit: sed de iis dumtaxat, quæ non levis momenti post orationem esse censuerit, sive ad Officium Abbatis pertinebunt. Et quorum Abbatem admonuerit, meminerit ea tacitus apud se servare.

CAP. X.

De Prædicatoribus.

I. Eligantur ab Abbate Generali, vel ab Abbate Provincie in singulis Monasteriis duo saltem graves, & docti Monachi, qui admittendos ad prædicationem verbi Dei, vel ad audiendas Confessiones etiam ipsorum Monachorum, ac Magistros publicos, & promovendos ad quoscunque Ordines, diligenter simul examinent, antequam probentur, & ad hujusmodi Ministeria, vel Ordines admittantur. II. Qui ad prædicationis officium admissi sunt, debent primo Sacram Scripturam semper præ manibus habere, legere, & quoad fieri poterit, quotidie aliquid memoriæ mandare. Legant etiam expositiones Patrum in utroque Testamento, Vitas Sanctorum, Historiam Ecclesiasticam, Opera Ascetica Patrum, Conciones, Homilias doctorum Virorum, & alia similia, quibus evolvendis residuum temporis, quod ab Officio Divino, aliisque spiritualibus, & corporalibus exercitiis remanserit, impendant. Deinde nunquam sine præparatione Concionem faciant, sed illam prius scripturæ commendent, & sedulo memoriæ tradant. III. Extra Monasterium nemini Monachorum fas erit concionari, aut docere, aut Confessiones audire, sine expressa Episcopi Ordinarii licentia: Cum vero ad aliquod oppidum vocati fuerint, dabunt operam, ut primo Episcopi, Chorepiscopi, aut Parochi benevolentiam sibi comparent: Deinde

de caveant discursum per domos, sed in ædes alicujus pii, & exemplaris Ecclesiastici se recipiant, ibique paupertatem religiosam in cibo, potu, & ceteris omnibus servent, modestæ, & gravitati conjunctam. IV. Media autem spiritualia, quibus juxta nostrum Institutum, & Abbatis beneplacitum, ut poterunt, hæc fere sunt. Ministerium Verbi Dei in prædicationibus, privatisque exhortationibus, & colloquiis. Sacramentorum Confessionis, & Eucharistiæ administratio. Exercitiorum spiritualium traditio. Dissidentium reconciliatio. Casuum conscientiæ, & Sacrorum Rituum ad Ecclesiasticos privata explicatio. Christianæ Doctrinæ ad pueros, aliosque rudes publica declaratio.

CAP. XI.

De Præfæto rerum Spiritualium.

I. In omnibus Monasteriis designandus erit Præfæctus rerum spiritualium, cujus munus sit Confessiones Monachorum excipere, eorumque profectum in spiritu promovere. II. Cognitionem itaque Instituti habeat, & zelum boni progressus Fratrum, quem procurare debet verbo, & exemplo: amabilem præterea se eis exhibeat, ut ad eum omnes confugiant, confidenterque sua omnia detegant, & ab eo consolationem, & auxillum sperent in Domino. III. Instruat Monachos privatim, secundum uniuscujusque captum: Præsertim ut puram intentionem Divini servitii habeant, & familiaritatem cum Deo in spiritualibus devotionis exercitiis. IV. Petat, quem procedendi modum in Oratione habeant, & an contra suos defectus examen particulare observent & an contra inordinatos affectus propria remedia adhibeant. Et in solidis virtutibus acquirendis, præsertim obedientia, amore Dei, & proximi, quibus utantur mediis: Et de poenitentibus, & aliis pietatis exercitationibus. V. Versatum eum oportet esse in lectione librorum spiritualium, & unicuique decernat tempus, & modum cum fructu eos legendi. VI. Peculiarem curam habeat consolandi afflictos, & tepidos exhortandi, remedia pro cujusque necessitate adhibendo, qualia sunt: frequentius Confessionis, & Eucharistiæ Sacramentum obire; plus temporis Orationi impendere; plus aliquid poenitentia assumere: libros aliquos spirituales legere, & similia. Præcipuam vero curam adhibeat circa Monachos laicos, novos præsertim, & infirmiores, ut quieti sint, & sorte Marthæ contenti, dirigatque eos, ubi opus fuerit. Præter eos vero, quos satis instructos Abbas judicaverit, cum unoquoque agere de his ultra mensum non differat. Sape vero consideret, quem fructum bonorum operum ex oratione, & meditatione, & ex reliquis rebus spiritualibus colligant, ut in dies magis in Domino proficiant. VII. In his omnibus videat, ne ordo unicuique præscriptus impediatur, nisi cum Abbas aliter judicaverit. VIII. Curam habeat Novitiorum, si qui in Monasterio fuerint, nisi ab Abbate aliunde prospectum sit: & erga

eos observare studeat, quæ juxta regulas Magistri Novitiorum observari commode poterunt. IX. Confessiones Monachorum audiet. Et, si Abbas judicaverit eidem alium, vel alios adjungere, poterit; non autem plures, quam quatuor: & quidem in frequentioribus Monasteriis tantum.

CAP. XII.

De Præfæto Ecclesiæ.

I. Præfæctus Ecclesiæ ab Abbate constituitur, cujus Officium est res Ecclesiæ, & Chori custodire, & curare, ut Divina Officia suo tempore decenter, ac debite fiant. II. In primis habeat Inventarium rerum omnium ad Ecclesiam, & Chorum spectantium tam in libris, quam in sacris vestibus, & vasibus, aliisque: cujus Inventarii duo exempla erunt, alterum penes ipsum, alterum in Archivo Monasterii, in quo scripturæ, & instrumenta asservantur. Et quando novus Ecclesiæ Præfæctus instituitur, coram Abbate, & Œconomio rationem rerum omnium juxta Inventarium exiget a prædecessore. III. Librum etiam habeat dati, & accepti pro Ecclesiæ expensis, ut rationem Abbati unoquoque mense reddere possit. IV. Eleemosynas quocumque modo obvientes, & pecunias pro maintenance Ecclesiæ collectas, apud Œconomum deponat, ut in Arca reponantur, cujus clavem unam habeat Abbas, alteram ipse Œconomus. Quæ vero pro Missis celebrandis oblata fuerint, diligenter describat in Tabella Sacristiæ, ut Missæ dicantur secundum intentionem Benefactorum. Et notetur in libro, quo die, & a quo Sacerdote earundem oneri fuerit satisfactum. V. Satagat, ut necessaria ad Divinum cultum non desint, ut Altaria sint munda, & bene præparata, atque ut vasa sacra, ornamenta, libri, & cetera omnia in suis locis apte reponantur, & conserventur. Panni omnes linei semper mundi serventur, & separatim Corporalia, & Purificatoria laventur. Sape etiam res pretiosiores visitet, ne aut lædantur, aut amittantur. Templi, paramentorum, librorum instaurationes curet, sicut ab Abbate fuerit præscriptum, Nihil vero eorum extrahere e Monasterio, aut cuipiam alteri Ecclesiæ, vel Monasterio, etiam nostræ Congregationis, commodare poterit, sine Congregationis Monachorum licentia. VI. Det operam, ut nullo modo lumen desit ante Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, neque interdiu, neque noctu, ubi illud asservari contigerit. Oleum Sanctum, ut oportet, asservatum singulis annis renovandum curet; & Sanctorum reliquias in Vasculo ad id deputato decenter custodiat. Si quando autem devotionis causa ostendenda erunt, duo cerei accendantur. VII. Curet, ut Hostiæ mundæ sint, & in vase decenti repositæ. Item Vinum, quod ad Sacrificium paratur, sit bonum, & merum, eoque ipso die haustum: similiter & aqua, & ampullæ sint munde: & thuribula identidem a fuligine extergat. VIII. Qualibet hebdomada catalogum conscribat, quo dies festi,

ac jejuniis, proxime hebdomadæ describantur, & horæ Missarum inter Sacerdotes distribuantur: Vices quoque Hebdomadariorum, Ministrorumque tam in Divinis Officiis, quam in Missa solemniter celebranda notentur. Eum porro catalogum ab Abbate, seu ejus Vicario approbatum in loco patenti affigat, aut in Refectorio recitandum curet in prandio Sabbati. Det autem operam, ne plura simul Sacra inchoentur, sed commode omnia suis spatiis distinguantur. Curamque gerat Missarum perpetuarum, quæ pro Benefactoribus annuatim celebrandæ sunt, easque referat in Tabellam, quæ appendenda erit in Sacristia. Ubi & in alia Tabella notari debent casus Superioribus reservati; Et Indulgentiæ, si quæ sint concessæ. IV. Ante Missam, & Psalmodiam Chori, signa ipse pulsabit. Quod etiam faciet, cum primum quis ex Fratribus vita functus fuerit, ut omnes ejus animam commendent. Lumina tam in Choro, quam in Dormitorio Fratrum accendat. X. Per se, vel per alium ab Abbate designatum promovendos ad Sacerdotium instruat, & videat, an omnes observent statuta ceremonias. Si quem defectum animadverterit, ad Abbatem referat, vel ipse emendet. Notet etiam qualibet die nomina Sacerdotum celebrantium, ut id Abbati, aut Vicario referat. XI. Externos Sacerdotes ad Sacrum faciendum non admittat, nisi intelligat eos a legitimis Superioribus habere facultatem, cujus testes Ordinarii literas cum ii exhibuerint, humanissime illos excipiet, & distinctis etiam, pro uniuscujusque dignitate, paramentis indui curet. Seculares quoque ad Ecclesiam nostram adventantes benigne tractet. XII. Habeat sibi subiectum cœditum Monachum, maxime in frequentioribus Monasteriis, cui vices suas in rebus minoris momenti committet, dum ipse in gravioribus occupatur.

CAP. XIII.

De Præfæto Bibliothecæ.

I. In majoribus Monasteriis designandus erit Monachus Sacerdos, qui librorum curam habeat. II. Omnium itaque librorum Monasterii Catalogum describat: utque libri unius Monasterii ab aliis distinguantur, in primo cujusvis libri folio hæc verba notet. *Hic liber est Monasterii N. Ord. Sancti Antonii Congregationis S. Isaie.* III. Nullum librum ex Bibliotheca cuipiam Monachorum dabit, sine Abbatis licentia, neque externo cuipiam sine licentia Congregationis Monachorum: & advertat, ne quis librum, etiam cum licentia, se inficio accipiat. Fratres autem quibus aliquem librum tradet, propria manu scribant in Codice, quo die, & quem librum acceperint: Cumque illum restituerint, notam deleant, aut e regione restitutum ejus notetur. Quod si externis librum ex licentia, ut supra, dederit, ipse Bibliothecarius in codice notabit diem, personam, & tempus, quo liber sit restituendus. IV. Monachos ad Bibliothecam non admit-

tat sine licentia, multo minus externos. V. Abbatem moneat, si quos libros pro Monasterio necesse sit comparare: nullum autem librum donare, vendere, vel oppignorare poterit sine expressa Congregationis Monachorum licentia. VI. Curet, ut Bibliotheca munda sit, & composita, quam semel in hebdomada verret, & ex libris pulverem excutiet. Caveat etiam, ne libri humiditate, aut alia re lædantur. VII. Semel in anno librorum rationem dabit Abbati juxta Inventarium Bibliothecæ. Quod & præstabit, cum alter in ejus locum succedit.

CAP. XIV.

De Socio, & Sigillo Abbatis Generalis, Hegumenorum, & Abbatis Provinciae, atque Canobiarcbæ.

I. Abbas Generalis, Hegumeni, & Abbates Provinciæ, ac Monasterii deligant sibi ex Monachis professis Socium, qui Secretarii munus gerat, ipsique in literis scribendis adjuvet exeunteque e Monasterio comitetur. II. Unusquisque ex dictis Abbatibus, & Hegumenis Sigillum proprium habeat, quod in cella sua diligenter custodiat cum Imagine, si fieri potest, S. P. Antonii Magni, aut Emblemate figuram Tau re presentante, & cum inscriptione officii, quo unusquisque fungitur. Videlicet, Sigillum Abbatis Generalis Ordinis S. Antonii Congregationis S. Isaie. Sigillum primi, vel secundi, vel tertii, vel quarti Hegumeni Ordinis S. Antonii, Congregationis S. Isaie. Sigillum Provinciæ N. Ordinis S. Antonii, Congregationis S. Isaie. Sigillum Monasterii N. Ordinis S. Antonii Congregationis S. Isaie. Idque duplex sit, alterum majus, cujus usus erit in rebus magni momenti, & alterum minus, quo in rebus communibus utentur. III. Nullus Monachus literas suas alio Sigillo firmabit, quam Abbatis Monasterii. IV. Ad Officium Socii, & Secretarii electus, quæcunque audierit, legerit, aut scripserit, debet profundo silentio cœlare: Nec nisi urgente necessitate a communibus Monasterii Officiis vacare.

CAP. XV.

De Infirmario.

I. In singulis Monasteriis constituendus erit Infirmarius, vir pius, & patiens, qui curam habeat Infirmorum: quorum ægritudo simul atque ei indicata fuerit, si censuerit rem esse alicujus momenti, Abbatem, aut Vicarium admoneat. II. Studeat, ut quæ ægotanti danda sunt, ea & opportune emantur, & bona sint, & bene præparata ministrantur. III. Curet, ut ægotorum cubacula sint valde munda, & lecti concinne sternantur. IV. Ægotum consolari, & exhilarare studeat verbis spiritualibus, & lætis. Habeat etiam libros, quorum lectione ægoti recreari, & juvari in spiritu possint. V. Quæcumque Ægotantium usui necessaria esse judicabit, habere curet, & in loco convenienti custodire. VI. A Medico præscripta exacte servet: dies ægotationis, & horam febris advertat.